

Side. Ulden Røg og mørkerøde Gnister væltede ud over Byen fra de mange sammenskudte Bygninger.

I alle disse Dage havde Soldaterne ikke været af Klæderne. Tilsmurte af Jord og Sod og Krudtslam laa de bag de sønderskudte Brystværn med Kinden til Geværkolben og saae i Brandskæret ud som Negere.

Søren sad mellem sine Bataillonskammerater i den mest udsatte af de tre Skanser, der forsvarede Byen. Her var Brystværnets ydre Skraaning styrtet ned. Ogsaa Stormpælerækken var paa de fleste Steder sønderskudt, og de nedfaldne Jordmasser havde fyldt Graven udenfor, saa der var dannet bekvemme Overgange for Stormkolonnerne. Lige siden Klokken seks, da Morgentaagen lettede, var Skansen bleven tildænget med Jern fra Fjendens sværeste Skyts. Der var i Virkeligheden ikke længer andet Værn tilbage end Bøsserne og to smaa Feltkanoner.

Stormen begyndte ved Solnedgang, da et Kompani holstenske Jægere i spredt Orden forsøgte en Overrump-ling. De blev standset af tre hundrede pibende Geværkugler og løb tilbage — eller sank stumt overende som Aks, der falder for Leens Hug. Andre, der hurtigt fulgte efter, kastede sig ned paa Jorden og søgte Dækning.

Saa gik en Timestid i Ro. Men da det sidste Dagskær svandt og Himlen var fuld af Stjerner, lød stærke Trommehvirvler og Hornsignaler ude fra de fjendtlige Forskansninger. Gennem Morterernes Brøl og Kanonernes Dundren hørtes ogsaa et Musikkorps, der spillede „Schleswig-Holstein meerumschlungen“. Og med eet mylrede Skikkelser op af Jorden derovre, og Bajonetter glimtede.